

Főoldal>Jogi lépések indítása>Hol és hogyan?>Melyik ország joga alkalmazandó? Melyik ország joga alkalmazandó?

Olaszország

1 A hatályos jogszabályok forrásai

Olaszországban a nemzetközi magánjogi jogforrások a nemzeti jog, az európai uniós rendeletek és azok a nemzetközi egyezmények, amelyekben Olaszország részes fél.

1.1 Nemzeti szabályok

Olaszországban a nemzetközi magánjogi kérdéseket a polgári törvénykönyv (*Codice Civile*) elején található általános rendelkezések 16–31. szakaszát felváltó 1995. május 31-i 218. sz. törvény szabályozza.

1.2 Többoldalú nemzetközi egyezmények

A hatályban lévő többoldalú egyezmények teljes listája

Lásd az Olaszországban jelenleg hatályos többoldalú nemzetközi egyezmények [mellékelt listáját](#) (13 Kb)

1.3 Főbb kétoldalú egyezmények

A bíróságok által leggyakrabban alkalmazott kétoldalú egyezmények nem teljes listája

Az Olaszország és az Európai Unió egyes tagállamai között felmerülő nemzetközi magánjogi kérdésekre korábban alkalmazott kétoldalú egyezmények helyébe az e területre vonatkozóan elfogadott uniós jogszabályok léptek. A leggyakrabban alkalmazott rendeletek a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló 1393/2007/EK rendelet; a polgári és kereskedelmi ügyekben a bizonyításvétel tekintetében történő, a tagállamok bíróságai közötti együttműködésről szóló 1206/2001/EK tanácsi rendelet; a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 2201/2003/EK tanácsi rendelet; valamint a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 1215/2012/EU rendelet;

Az Olaszország és harmadik országok között felmerülő kérdésekben leggyakrabban alkalmazott kétoldalú egyezmények a jogsegélyről és az ítéletek elismeréséről és végrehajtásáról szóló, Argentínával (Róma, 1987. december 9.), Brazíliával (Róma, 1989. október 17.), az Orosz Föderációval és a volt SzSzKSz más államaival (Róma, 1979. január 25.), a volt Jugoszlávia köztársaságaival (Belgrád, 1962. május 7.), az Egyesült Királyság volt domíniumaival – Ausztráliát és Kanadát is beleértve – (London, 1930. december 17.), Svájjal (a polgári és kereskedelmi ítéletek elismeréséről és végrehajtásáról, Róma, 1933. január 3., valamint a közúti balesettel okozott károkról, Róma, 1978. augusztus 16.), Bulgáriával (Róma, 1990. május 18.), Romániával (Bukarest, 1972. november 11.) és Törökországgal (1926. augusztus 10.) kötött hatályos egyezmény.

2 A kollíziós jogi szabályok végrehajtása

2.1 A bírák hivatalból kötelesek-e alkalmazni a kollíziós jogi szabályokat?

Milyen mértékben és milyen körülmények között?

Az olasz jog szerint a bíróság hivatalból köteles alkalmazni a kollíziós szabályokat az előtte folyamatban lévő ügyekben: a felek erre vonatkozó kérelme nélkül azonosítania kell az alkalmazandó jogot (*iura novit curia*). Külföldi jog felkutatása esetén a bíró segítséget az igazságügyi minisztériumtól, valamint a külföldi jogról való tájékoztatásról szóló 1968. évi Londoni Egyezmény révén kaphat.

2.2 Vissza- és továbbutalás (Renvoi)

Ha az ügyet tárgyaló bíróság országának kollíziós szabályai külföldi jogot jelölnek ki, előfordulhat, hogy a külföldi jog szerinti kollíziós szabályok maguk is más alkalmazandó jogot jelölnek ki („vissza- és továbbutalás”).

Például: a francia kollíziós szabály az angol jogot jelöli ki a Franciaországban lakóhellyel rendelkező angol állampolgár jogképességére alkalmazandó jogként. Az angol kollíziós szabály azonban az állandó lakóhely szerinti jogot, azaz a francia jogot jelöli ki alkalmazandó jogként.

Mi történik ilyen esetben Olaszországban? Mi történik, ha az olasz jog másik állam jogát jelöli ki, amely visszaautal az olasz jogra, vagy harmadik ország jogára utal tovább?

Minden esetben, amikor az olasz jog másik olyan állam jogát jelöli ki, amely egy harmadik állam jogára utal tovább, a vissza- és továbbutalás elfogadásra kerül, és a harmadik ország joga csak a következő esetekben alkalmazható:

1. ha a harmadik ország joga elfogadja a vissza- és továbbutalást;
2. ha a vissza- és továbbutalás az olasz jogra vonatkozik.

A vissza- és továbbutalás nem érvényesül, ha az alkalmazandó külföldi jogot a felek maguk választották, vagy az a jogi aktusok alakítására vonatkozik, vagy szerződésen kívüli kötelezettségek esetében.

2.3 A kapcsoló tényező megváltozása

Mi történik, ha a kapcsoló tényező megváltozik, például ingóságok átruházása esetén?

A fenti szabályok alkalmazandók.

2.4 Kivételek a kollíziós jogi szabályok általános alkalmazása alól

Megtagadhatja-e a bíróság a kijelölt alkalmazandó külföldi jog alkalmazását, ha az ellentétes a nemzetközi közrenddel? Léteznek-e olyan törvények és más nemzeti szabályok, amelyek a kollíziós szabályokkal szemben elsőbbséget élveznek (kötelező rendelkezések, a „*lois de police*” értelmében)?

Az olasz jog (a 218/1995. sz. törvény 16. cikke) értelmében a bíróság nem alkalmazhatja a kijelölt külföldi jogot, ha annak joghatásai „ellentétesek a közrenddel” (*contrari all'ordine pubblico*). Ez általában a „nemzetközi közrendet” jelenti. A jogképesség, valamint a polgári együttélés létrejöttének egyéb feltételei tekintetében az együttélés egyes feleinek az együttélés létrejöttének időpontjában meglévő nemzeti joga az irányadó. Ha azonban az alkalmazandó jog nem teszi lehetővé az azonos nemű felnőttek közötti polgári együttélést, akkor az olasz jog alkalmazandó (az 1995. évi 218. sz. törvény 32b. cikke). Kollízió esetén (a fent említett törvény 17. cikke) az olasz jog alkalmazandó, és ettől eltérni a külföldi jog kijelölése ellenére nem lehet, ha az az olasz jog rendelkezéseinek célja és alkalmazási köre miatt szükséges (ezek az imperatív rendelkezések, olaszul *norme di applicazione necessaria*).

2.5 A külföldi jog bizonyítása

A bíró és a felek szerepe

A bíró feladata a külföldi jog megállapítása; a bíró igénybe veheti a felek, az egyetemek vagy az igazságügyi minisztérium segítségét.

Milyen bizonyítási módok elfogadottak?

A külföldi jog bizonyítási módjaként a nemzetközi egyezményekben meghatározott okmányok, a külföldi hatóságok által az igazságügyi minisztériumon keresztül rendelkezésre bocsátott információk és a szakértők vagy szaktestületek véleménye használható fel bizonyítási eszközként.

Mi történik, ha a külföldi jog nem állapítható meg?

Ha lehetséges, a bíróság a meghatározott esetekben számításba vehető egyéb kapcsoló tényezők révén azonosított jogot fogja alkalmazni. Ennek hiányában az olasz jog alkalmazandó.

3 Kollíziós jogi szabályok

3.1 Szerződéses kötelek és jogi aktusok

A 218/1995. sz. törvény 57. cikke szerint a szerződéses kötelezettségek tekintetében alkalmazandó jogot az 1980. június 19-i Római Egyezmény határozza meg.

Az egyezmény általános jelleggel állapítja meg, hogy a szerződésre alkalmazandó jog a felek által választott jog.

Ha jogválasztásra nem került sor, a szerződéssel legszorosabb kapcsolatban álló állam jogát kell alkalmazni, ugyanakkor arra alkalmazni kell az adott kötelezettségekre vonatkozó egyéb nemzetközi egyezményeket (például az ingó dolgok nemzetközi adásvételére alkalmazandó jogról szóló 1955. évi Hágai Egyezmény alkalmazandó az 1980. évi Római Egyezménnyel szemben).

A nemzetközi egyezmény révén vagy a felek akaratából kijelölt jog alkalmazása mindazonáltal elutasítható, ha az a közrenddel ellentétesnek minősül (ha például a kötelező vagy biztonsági rendelkezésekkel ellentétes).

Az 593/2008/EK rendelet (Róma I. rendelet) végrehajtását követően a határokon átnyúló jellegű, uniós tagállamokat érintő szerződéses esetek már nem tartoznak a nemzetközi egyezményekben meghatározott szabályok hatálya alá, hanem esetükben a rendelet alkalmazandó.

A rendelet előírja, hogy a szerződéses jogviszony tekintetében alkalmazandó jog meghatározásának legfőbb kritériuma a felek választása. A felek által választott jog azonban nem korlátozhatja azon jogrendszer imperatív rendelkezéseinek alkalmazását, amelyhez a szerződés a legszorosabban kapcsolódik. Jogválasztás hiányában a rendelet számos különös kapcsoló kritériumot állapít meg az egyes szerződéstípusokra. Például:

az adásvételi szerződésre azon ország joga irányadó, ahol az eladó szokásos tartózkodási helye található;

a bérleti joggal kapcsolatos szerződésre az ingatlan fekvése szerinti ország joga irányadó;

szolgáltatási szerződésre azon ország joga irányadó, ahol a szolgáltatást nyújtó fél szokásos tartózkodási helye található.

Ezen ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 1215/2012/EU rendelet (Brüsszel Ia. rendelet vagy Brüsszel I bis rendelet) alkalmazandó.

3.2 Szerződésen kívüli kötelmi viszonyok

A fent említett 218/1995. sz. törvény meghatározza a következő, szerződésen kívüli kötelekre alkalmazandó szabályokat:

egyszemélyes ígérvény (az ígérethely szerinti állam joga);

hitelinstrumentumok (a váltóról, saját váltóról és csekkokról szóló 1930. évi Genfi Egyezmény, a csekkokról szóló 1931. évi Genfi Egyezmény; míg más hitelinstrumentumok esetében az elsődleges kötelezettségekre az instrumentum kibocsátásának helye szerinti állam joga alkalmazandó);

képviselő (a képviselő vállalkozásának helye vagy jogköre gyakorlásának elsődleges helye szerinti állam joga);

jogszabályon alapuló kötelezettségek (a kötelezettség alapját képező esemény bekövetkezésének helye szerinti jog);

felelősség jogellenes károkozásért (az esemény bekövetkezésének helye szerinti jog, azonban ha a sértett kéri, a kárt okozó cselekmény bekövetkezésének helye szerinti jog; ha pedig kizárólag egyetlen állam polgárai érintettek az ügyben, akkor ezen állam joga alkalmazandó).

A 864/2007/EK rendelet (Róma II. rendelet) végrehajtását követően a határokon átnyúló jellegű, uniós tagállamokat érintő esetekben a rendelet alkalmazandó. A rendelet előírja, hogy jogellenes károkozásból, a szerződés megkötését megelőzően folytatott tárgyalásokból eredő felelősségből, másik személy ügyeinek intézése során felmerülő felelősségből és jogalap nélküli gazdagodásból eredő kötelezettségekre azon ország jogát kell alkalmazni, amelyben a kár bekövetkezik, függetlenül attól, hogy mely országban következett be a kárt okozó esemény. A felek a kárt okozó esemény bekövetkezését követően kötött megállapodás alapján választhatják ki az alkalmazandó jogot.

Ezen ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 1215/2012/EU rendelet (Brüsszel Ia. rendelet vagy Brüsszel I bis rendelet) alkalmazandó.

3.3 A személyi állapot, valamint annak a családi állapottal kapcsolatos vonatkozásai (név, lakóhely, cselekvőképesség)

A személyes jogállásra, valamint a személyes jogok fennállására és tartalmára vonatkozóan – a névviseléshez való jogot is ideértve – az érdekelt fél nemzeti jogát kell alkalmazni, kivéve a családi jogviszonyokból eredő jogokat, amelyekre a 218/1995. sz. törvényben megállapított utaló szabályokat kell eseti alapon alkalmazni.

3.4 Szülő-gyermek kapcsolat megállapítása, ideértve az örökbefogadást is

A leszármazás és az állampolgárság megszerzésére a szülőknek vagy az egyik szülőnek a születés időpontjában fennálló nemzeti joga alapján kerül sor. A szülő-gyermek viszony, valamint a szülő és a gyermek közötti személyes és pénzügyi viszony tekintetében, ideértve a szülői felelősséget is, a gyermek születése időpontjában fennálló nemzeti joga alkalmazandó.

Az e más jogokra való utalások ellenére azonban a külföldi joggal szemben az olasz jog elsőbbséget élvez, amely megerősíti azt az elvet, hogy a gyermeknek egy státusza van (és így a házasságban vagy házasságon kívül született gyermekekkel egyenlően kell bánni), mindkét szülőt szülői felelősséggel ruházza fel, mindkét szülő számára előírja, hogy gondoskodjon a gyermekről, és felhatalmazza a bíróságokat, hogy a gyermeket hátrányosan érintő magatartások esetén fogadjanak el a szülői felelősséget korlátozó vagy megszüntető intézkedéseket.

Ha gyermek törvényes gyermeki jogállás biztosítása céljából történő örökbefogadására irányuló kérelmet nyújtottak be olasz bírósághoz, akkor az olasz jog alkalmazandó (184/1983. sz. törvény). A 184/1983. sz. törvény 29. és azt követő cikkei többek között olyan esetekre vonatkozó különös szabályt tartalmaznak, amelyekben külföldi gyermekek örökbefogadását Olaszországban lakóhellyel rendelkező személy kérelmezi, és amely a nemzetközi örökbefogadásokról szóló, 1993. május 29-i Hágai Egyezményben meghatározott követelményeket hajtja végre.

Más kollíziós szabályokra vonatkozóan a 218/1995. sz. törvény 38. cikke tartalmaz részletes rendelkezéseket a különböző lehetőségekről.

A szülői felelősséggel kapcsolatos joghatóságra és határozatok elismerésére és végrehajtására a 2201/2003/EK rendelet alkalmazandó.

3.5 Házasság, házasság nélkül együtt élő párok, élettársi kapcsolatok, házasság felbontása, különválás, tartási kötelezettségek

Házassági ügyekben a házastársak személyes viszonyára – ha az közös – a házastársak állampolgársága szerinti jogot kell alkalmazni; egyébként e viszonyra azon állam joga alkalmazandó, ahol a házaspár házasság életének nagyobb részét eltöltötte.

Főszabály szerint a személyes viszonyra alkalmazandó jogot kell alkalmazni a közös vagy külön tulajdonjogot szabályozó házassági vagyoni jogi rendszerekre is, de ettől – amennyiben a házastársak így állapodnak meg, vagy a jog által kifejezetten előírt esetekben – el lehet térni.

Az olasz jog elismeri az azonos neműek közötti kapcsolatot (*unioni civili*, „polgári kapcsolat”) is, amelyre az örökbefogadás jogát kivéve majdnem ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint a házasságra. A polgári kapcsolatra azon állam jogát kell alkalmazni, amelyben a kapcsolatot létesítették, kivéve, ha a felek egyike kéri a bíróságot, hogy azon állam jogát alkalmazza, ahol közös életük nagyobb részét eltöltötték. A vagyoni jogi rendszerekre annak az államnak a

joga alkalmazandó, amelyben a polgári kapcsolatot létesítették, lehetséges azonban a felek olyan megállapodását nyilvántartásba venni, amely szerint azon állam joga alkalmazandó, amelyben legalább egyikük lakhellyel rendelkezik, vagy amelynek állampolgárságával valamelyikük rendelkezik.

Az olasz állampolgár által külföldön azonos nemű személlyel kötött házasság az olasz jog által szabályozott polgári kapcsolat joghatásával bír.

A különválásra és a házasság, valamint a polgári kapcsolat felbontására az 1259/2010/EU rendeletet kell alkalmazni, amely elsőbbséget élvez a 218/1995. sz. törvénnyel szemben. E rendelet lehetővé teszi a házastársak (vagy élettársak) számára, hogy kijelöljék az alkalmazandó jogot, feltéve, hogy az az alábbiak egyike: azon állam joga, amelynek területén mindketten tartózkodási hellyel rendelkeznek; azon állam joga, amelynek területén a házastársak legutóbb közös tartózkodási hellyel rendelkeztek, amennyiben a megállapodás megkötésének időpontjában egyiküknek még mindig ott van a tartózkodási helye; az egyik házastárs állampolgársága szerinti állam joga; az eljáró bíróság országa szerinti jog. Ha a felek nem kötöttek megállapodást, ugyanezen kapcsoló tényezők sorrendben alkalmazandók (az első elsőbbséget élvez a másodikkal szemben, és így tovább).

Végezetül, a házasságban vagy élettársi kapcsolatban nem álló személyek élettársi szerződést köthetnek egymással. E szerződésekre a pár állampolgársága szerinti jogot kell alkalmazni, ha az közös; ennek hiányában azon állam joga alkalmazandó, ahol a pár közös életének nagyobb részét eltöltötte.

A családdal kapcsolatos tartási kötelezettségeket az 1973. október 2-i Hágai Egyezménynek megfelelően szabályozták.

A házassági ügyekkel kapcsolatos joghatóságra és a határozatok elismerésére és végrehajtására a 2201/2003/EK rendelet alkalmazandó.

3.6 Házassági vagyoni jogi rendszerek

Olaszországban az általános elv az, hogy a házastársak közötti házassági vagyoni közös tulajdonban van (*comunione dei beni*).

A házastársak alternatív rendszer mellett is dönthetnek, például olyan mellett, amelyben saját vagyonuk külön tulajdonban van (*separazione dei beni*), vagy közöttük megkötött megállapodással külön egyezséget kötnek.

3.7 Öröklés, végintézkedések

Két szakaszt kell megkülönböztetni.

Ha az öröklés megnyílására (*apertura della successione*) 2015. augusztus 17-ét megelőzően került sor, az öröklésre az örökhagyó elhalálozásának időpontjában fennálló nemzeti jogát kell alkalmazni. Az örökhagyó még életében – a végrendeletében tett nyilatkozattal – úgy rendelkezhet, hogy az utána történő öröklésre az állandó lakóhelye szerinti ország jogát kell alkalmazni; ha olasz állampolgár, e választás nem érinti az Olaszországban állandó lakóhellyel rendelkező örökösök jogait, akik jogszabálynál fogva jogosultak a vagyonból részesedni (*legittimari*, a 218/1995. sz. törvény 46. cikke).

A 2015. augusztus 17-én vagy azt követően megnyílt öröklésekre a 650/2012/EU rendeletet kell alkalmazni, amely felváltja a fent vázolt megoldást. Ezen öröklésekre az örökhagyó elhalálozásának időpontjában szokásos tartózkodási helye szerinti jog alkalmazandó. Az örökhagyó rendelkezhet úgy, hogy az utána történő öröklésre irányadó jog annak az államnak a joga, amelynek állampolgárságával a jogválasztáskor vagy az elhalálozás időpontjában rendelkezik. A rendelet bevezeti az európai öröklési bizonyítványt, amely különböző tagállamokban igazolja birtokosának örökös, hagyományosi vagy végrendeleti végrehajtói jogállását.

3.8 Ingatlan

Ingó- és ingatlantulajdon (ebben az összefüggésben nem tűnik célszerűnek az immateriális javakra vonatkozó részletes szabályok ismertetése).

A tulajdonjogokra és egyéb dologi jogokra az ingatlan fekvése szerinti állam jogát kell alkalmazni.

Unió tagállamban található ingatlan esetében az 1215/2012/EU rendelet (Brüsszel Ia. rendelet vagy Brüsszel I bis. rendelet) alkalmazandó: e rendelet megállapítja, hogy ingatlanon fennálló dologi jogok tekintetében annak a tagállamnak a bíróságai rendelkeznek joghatósággal, ahol az ingatlan található.

3.9 Fizetéseképtelenség

Az olasz jog nem rendelkezik kifejezetten az alkalmazandó jogról a fizetéseképtelenséggel kapcsolatos kollízió esetére vonatkozóan.

Az Unió tagállamai közötti egységes kollíziós szabályokat az (EU) 848/2015 rendelet tartalmazza. E rendelet előírja, hogy a fizetéseképtelenségi eljárást abban a tagállamban kell megindítani, amelyben az adós fő érdekeltégeinek központja található; a fizetéseképtelenségi eljárásra és annak joghatásaira annak a tagállamnak a jogát kell alkalmazni, amelynek területén az ilyen eljárást megindítják.

Az Olaszország által aláírt többoldalú egyezmények felsorolása

1. HÁZASSÁG, KÜLÖNVÁLÁS, A HÁZASSÁG FELBONTÁSA

Az 1970. június 1-jén kelt Hágai Egyezmény a házasság felbontásának és a különválásnak az elismeréséről

Az Európa Tanács a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye, amelyet 2011. május 11-én, Isztambulban nyitottak meg aláírásra (2013. június 27-i 77. sz. törvény).

2. APASÁG ÉS ÖRÖKBEOFOGADÁS

Az 1980. szeptember 5-én kelt Müncheni Egyezmény a vezetéknevre és keresztnévre alkalmazandó jogról

Az 1993. május 29-én kelt Hágai Egyezmény a gyermekeknek a nemzetközi örökbefogadások terén való védelméről és az ilyen ügyekben történő együttműködésről

3. KISKORÚAK

Az 1961. október 5-én kelt Hágai Egyezmény a kiskorúak védelme tekintetében a hatóságok jogköréről és az alkalmazandó jogról

Az 1980. október 25-én kelt Hágai Egyezmény a gyermekek jogellenes külföldre vitelének polgári jogi vonatkozásairól

Az 1980. május 20-án kelt Luxembourgi Európai Egyezmény a gyermekek feletti felügyeleti jogot érintő határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint a felügyeleti viszonyok helyreállításáról

Az 1996. október 19-én kelt Hágai Egyezmény a szülői felelősséggel és a gyermekek védelmét szolgáló intézkedésekkel kapcsolatos együttműködésről, valamint az ilyen ügyekre irányadó joghatóságról, alkalmazandó jogról, elismerésről és végrehajtásról (2015. június 18-i 101. sz. törvény).

4. TARTÁSI KÖTELEZETTSÉGEK A CSALÁDI JOGVISZONYOKBAN

Az 1956. június 20-án kelt New York-i egyezmény a tartásdíjak külföldön történő behajtásáról.

Az 1973. október 2-án kelt Hágai Egyezmény a tartási kötelezettségekre vonatkozó határozatok elismeréséről és végrehajtásáról.

Az 1973. október 2-i hágai egyezmény tartási kötelezettségre alkalmazandó jogról.

5. ÁLLAMPOLGÁRSÁG ÉS HONTALANSÁG

Az 1954. szeptember 28-án kelt New York-i egyezmény a hontalan személyek jogállásáról.

Az 1951. július 28-i Genfi Egyezmény a menekültek jogállásáról és az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyv.

6. ÖRÖKLÉS

Az 1973. október 26-án kelt Washingtoni Egyezmény a nemzetközi végrendeletek alakiságára vonatkozó egyezményes jogról.

Az 1973. október 2-án kelt Hágai Egyezmény az elhunyt személyek ingatlanainak nemzetközi kezeléséről.

7. SZERZŐDÉSES KÖTELEZETTSÉGEK

Az 1980. június 19-én kelt Római Egyezmény a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról.

Az 1988. szeptember 16-án kelt Luganói Egyezmény a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról.

8. NEMZETKÖZI KERESKEDELEM

Az 1955. június 15-én kelt Hágai Egyezmény az ingó dolgok nemzetközi adásvételére alkalmazandó jogról.

Az 1980. április 11-én kelt Bécsi (ENSZ) Egyezmény a nemzetközi árukereskedelmi szerződésekről.

Az 1956. május 19-én kelt Genfi Egyezmény a nemzetközi közúti árufuvarozási szerződésről

9. HITELINSTRUMENTUMOK

Az 1930. június 7-én kelt Genfi Egyezmény a váltóra és a saját váltóra vonatkozó egyezményes jogról és egyes kollíziók rendezéséről.

Az 1931. március 19-én kelt Genfi Egyezmény az egyezményes csekkjogról és egyes kollíziók rendezéséről.

10. SZERZŐDÉSEN KÍVÜLI KÖTELEZETTSÉGEK

Az 1960. július 29-én kelt Párizsi Egyezmény (és kiegészítő jegyzőkönyvei) az atomenergia területén való polgári jogi felelősségről.

Az 1969. november 29-én kelt Brüsszeli Egyezmény az olajszennyezésből eredő károkért való polgári jogi felelősségről.

11. VÁLASZTOTTBÍRÁSKODÁS

Az 1958. június 10-én kelt New York-i Egyezmény a külföldi választottbírási határozatok elismeréséről és végrehajtásáról.

Az 1961. április 21-i Európai Egyezmény a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodásról.

12. IGAZSÁGÜGYI SEGÍTSÉGNYÚJTÁS ÉS EGYÜTTMŰKÖDÉS

Az 1954. március 1-jén kelt Hágai Egyezmény a polgári eljárásról

Az 1965. november 15-én kelt Hágai Egyezmény a polgári és kereskedelmi ügyekben keletkezett bírósági és bíróságon kívüli iratok külföldön történő kézbesítéséről

Az 1970. március 18-án kelt Hágai Egyezmény a polgári és kereskedelmi ügyekben külföldön történő bizonyításfelvételről

Az 1988. szeptember 16-án kelt Luganói Egyezmény a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról.

13. VAGYONKEZELÉS

Az 1985. július 1-jén kelt Hágai Egyezmény az öröklési vagyionkezelőkre és azok elismerésére alkalmazandó jogszabályokról

A nemzetközi egyezmények szabályai, különösen az egységes jogszabályok, valamint a nemzetközi magánjog vonatkozó nemzeti szabályai közötti koordinációt a 218/1995. sz. törvény 2. cikke biztosítja, miközben az a tény, hogy valamely jogi helyzet vagy jogviszony a nemzeti jog alkalmazási körébe tartozik, nem zárja ki, hogy ugyanezen ügy tekintetében az Olaszországban hatályos nemzetközi egyezményeket is alkalmazzák.

Utolsó frissítés: 22/12/2021

Ennek a lapnak a különböző nyelvi változatait az Európai Igazságügyi Hálózat tagállami kapcsolattartói tartják fenn. Az Európai Bizottság szolgálata készíti el a fordításokat a többi nyelvre. Előfordulhat, hogy az eredeti dokumentumon az illetékes tagállami hatóság által végzett változtatásokat a fordítások még nem tükrözik. Sem az Európai Igazságügyi Hálózat, sem a Bizottság nem vállal semmilyen felelősséget, illetve kötelezettséget az e dokumentumban közzétett vagy hivatkozott információk és adatok tekintetében. Az ezen oldalért felelős tagállam szerzői jogi szabályait a Jogi nyilatkozatban tekintheti meg.